Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2021. gada 12. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu – 54. pants – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 50. pants – Princips *ne bis in idem* – LESD 21. pants – Personu brīva pārvietošanās – Interpola sarkanais paziņojums – Direktīva (ES) 2016/680 – Šādā paziņojumā ietverto personas datu apstrādes likumība

Lietā C-505/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 27. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 3. jūlijā, tiesvedībā

WS

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], A. Kumins [*A. Kumin*] un N. Vāls [*N. Wahl*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], P. G. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], (referents), L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 14. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– WS vārdā – sākotnēji *S. Wolff* un *J. Adam*, vēlāk *J. Adam* un *S. Schomburg*, *Rechtsanwälte*,

– *Bundesrepublik Deutschland* vārdā – *M. Meyer*, kā arī *L. Wehle* un *A. Hansen*, pārstāvji,

– Beļģijas valdības vārdā – sākotnēji *C. Van Lul*, *M. Van Regemorter*, *M. Jacobs* un *C. Pochet*, kā arī *J.-C. Halleux* un *P.-J. De Grave*, vēlāk *M. Van Regemorter*, *M. Jacobs* un *C. Pochet*, kā arī *J.-C. Halleux* un *P.-J. De Grave*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Čehijas valdības vārdā – *T. Machovičová*, kā arī *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Dānijas valdības vārdā – sākotnēji *J. Nymann-Lindegren*, kā arī *P. Z. L. Ngo* un *M. S. Wolff*, pārstāvji, vēlāk *J. Nymann-Lindegren* un *M. S. Wolff*, pārstāvji,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *D. Klebs*, pārstāvji,

– Grieķijas valdības vārdā – *S. Charitaki*, *E.-M. Mamouna* un *A. Magrippi*, pārstāves,

– Spānijas valdības vārdā – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvis,

– Francijas valdības vārdā – *A.-L. Desjonquères* un *A. Daniel*, kā arī *D. Dubois* un *T. Stehelin*, pārstāvji,

– Horvātijas valdības vārdā – *G. Vidović Mesarek*, pārstāve,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *M. H. S. Gijzen*, pārstāves,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Rumānijas valdības vārdā – sākotnēji *C.-R. Canțăr* un *S.-A. Purza*, kā arī *E. Gane*, vēlāk *E. Gane* un *S.-A. Purza*, pārstāvji,

– Somijas valdības vārdā – *M. Pere*, pārstāve,

– Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *Z. Lavery*, pārstāve, kurai palīdz *C. Knight*, *barrister*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Wasmeier*, *D. Nardi* un *H. Kranenborg*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 19. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 54. pantu Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas Nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta Šengenā 1990. gada 19. jūnijā un stājās spēkā 1995. gada 26. martā (OV 2000, L 239, 19. lpp.; turpmāk tekstā – "KĪŠN"), Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 50. pantu, LESD 21. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV 2016, L 119, 89. lpp.), un it īpaši šīs direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 8. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp WS un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika), ko pārstāv *Bundeskriminalamt* (Federālais kriminālpolicijas birojs, Vācija) (turpmāk tekstā – "*BKA*"), par pasākumiem, kas Vācijas Federatīvajai Republikai esot jāveic, lai aizsargātu WS no negatīvās ietekmes uz viņa tiesību uz brīvu pārvietošanos īstenošanu, kas var rasties, Starptautiskai kriminālpolicijas organizācijai (Interpols) pēc trešās valsts lūguma publicējot sarkano paziņojumu [(*red notice*)].

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Interpola statūti

3 Interpola statūtu, kas pieņemti 1956. gadā Vīnē un pēdējo reizi grozīti 2017. gadā (turpmāk tekstā – "Interpola statūti"), 2. panta a) punktā ir noteikts, ka Interpola mērķis tostarp ir "nodrošināt un veicināt visu kriminālpolicijas iestāžu plašāko iespējamo mijiedarbību saskaņā ar spēkā esošajiem dažādu valstu tiesību aktiem un Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas garā".

4 Šo statūtu 31. pantā ir noteikts:

"Lai sasniegtu savus mērķus, [Interpolam] ir nepieciešama pastāvīga un aktīva sadarbība no savu locekļu puses, kuriem savu valstu likumu robežās ir jāizmanto visas iespējas, lai ar pienācīgu rūpību piedalītos Interpola darbībās."

Interpola Datu apstrādes noteikumi

5 Interpola Datu apstrādes noteikumu, kas pieņemti 2011. gadā un pēdējo reizi grozīti 2019. gadā (turpmāk tekstā – "Interpola Datu apstrādes noteikumi"), 1. panta 7. punktā ir noteikts:

"Šajos noteikumos:

[..]

7. "valsts centrālais birojs" ir jebkura iestāde, ko izraudzījusies valsts, [kas ir Interpola dalībniece], lai nodrošinātu [Interpola statūtu] 32. pantā paredzētās koordinēšanas funkcijas."

6 Šo noteikumu 73. panta "Interpola paziņojumu sistēma" 1. punktā ir noteikts:

"Interpola paziņojumu sistēma satur ar krāsām kodētus paziņojumus, ko publicē īpašiem nolūkiem, un īpašus paziņojumus, kas tiek publicēti īpašas sadarbības ietvaros un kas neietilpst iepriekšminētajās paziņojumu kategorijās."

7 Atbilstoši minēto noteikumu 80. pantam "Paziņojumu izpilde":

"1. Valstu centrālie biroji pārsūta:

a) visām savas valsts kompetentajām iestādēm, cik ātri vien iespējams, un saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, visus datus, kas ietverti saņemtajos paziņojumos, kā arī to atjauninājumus;

[..]."

8 Minēto noteikumu 82. pantā "Sarkano paziņojumu mērķis" ir noteikts:

"Sarkano paziņojumu publicē pēc valsts centrālā biroja vai starptautiskas organizācijas, kurai ir piešķirtas izmeklēšanas un kriminālvajāšanas pilnvaras, pieprasījuma, lai noteiktu meklēšanā esošās personas atrašanās vietu un to aizturētu, apcietinātu vai ierobežotu tās pārvietošanos izdošanas, nodošanas vai līdzīgu likumīgu darbību veikšanai."

9 Interpola Datu apstrādes noteikumu 83. panta "Īpaši nosacījumi, kas piemērojami sarkano paziņojumu publicēšanai" 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka sarkano paziņojumu var publicēt tikai tad, ja ir sniegta pietiekama juridiska informācija, tostarp atsauce uz spēkā esošu apcietināšanas orderi vai tiesas nolēmumu ar tādām pašām sekām.

10 Šo noteikumu 87. pantā "Pasākumi, kas jāveic, ja tiek noteikta meklēšanā esošās personas atrašanās vieta" ir paredzēts:

"Ja tiek noteikta personas, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, atrašanās vieta, tiek veikti šādi pasākumi:

a) Valsts, kurā noteikta tās atrašanās vieta:
   i) nekavējoties informē valsts centrālo biroju vai starptautisko iestādi, kas izdevusi paziņojumu, un Ģenerālsekretariātu par to, ka personas atrašanās vieta ir noteikta, – ievērojot ierobežojumus, kas izriet no valsts tiesību normām un piemērojamajiem starptautiskajiem līgumiem;
   ii) veic visus citus pasākumus, kas atļauti saskaņā ar valsts tiesībām un piemērojamiem starptautiskajiem līgumiem, piemēram, veicot meklēšanā esošās personas pagaidu aizturēšanu vai kontrolējot vai ierobežojot tās pārvietošanos.

b) Valsts centrālais birojs vai starptautiskā iestāde, kas izdevusi attiecīgo paziņojumu, nekavējoties rīkojas, tiklīdz ir saņēmusi informāciju par to, ka meklēšanā esošā persona atrodas citā valstī, un it īpaši nodrošina, lai pēc tās valsts pieprasījuma, kurā persona atrodas, vai Ģenerālsekretariāta pieprasījuma ātri – šim gadījumam noteiktajos termiņos – tiktu nosūtīta pamatojoša informācija un dokumenti.

[..]"

Savienības tiesības

KĪŠN

11 KĪŠN 54. pantā, kurš iekļauts šīs konvencijas III sadaļas 3. nodaļā ""Non bis in idem" principa piemērošana", ir paredzēts:

"Personu, kuras sakarā vienā Līgumslēdzējā Pusē ir pieņemts galīgais tiesas spriedums, nedrīkst par to pašu nodarījumu saukt pie atbildības citā Līgumslēdzējā Pusē, ar noteikumu, ka notiesāšanas gadījumā sods jau ir izciests, to izcieš vai to vairs nevar izpildīt atbilstīgi tās Līgumslēdzējas Puses tiesību aktiem, kurā spriedums pieņemts."

12 Saskaņā ar KĪŠN 57. panta 1. un 2. punktu:

"1. Ja kādā Līgumslēdzējā Pusē apsūdz personu kādā nodarījumā un šīs Līgumslēdzējas Puses kompetentām iestādēm ir iemesls uzskatīt, ka apsūdzība saistīta ar to pašu nodarījumu, par kuru citā Līgumslēdzējā Pusē jau ir pieņemts galīgais spriedums, tad šīs iestādes, ja uzskata par vajadzīgu, lūdz attiecīgu informāciju no tās Līgumslēdzējas Puses kompetentām iestādēm, kuras teritorijā spriedums ir pieņemts.

2. Lūgto informāciju sniedz iespējami drīz, un to ņem vērā turpmākā procesa gaitā."

Nolīgums par izdošanu starp Eiropas Savienību un Amerikas Savienotajām Valstīm

13 2003. gada 25. jūnija Nolīgums par izdošanu starp Eiropas Savienību un Amerikas Savienotajām Valstīm (OV 2003, L 181, 27. lpp.; turpmāk tekstā – "ES un ASV nolīgums") nav paredzēti izdošanas atteikuma pamati, izņemot tā 13. pantu par nāvessodu.

14 Šī nolīguma 17. pantā "Nereglamentētie iemesli" ir noteikts:

"1. Šis nolīgums neierobežo lūguma saņēmēju valsti sniegt atteikumu, kura pamatojums ir iemesls, ko nereglamentē šīs nolīgums, bet kas ir atrunāts spēkā esošajā divpusējā izdošanas līgumā starp dalībvalsti un Amerikas Savienotajām Valstīm.

2. Ja lūguma saņēmējas valsts konstitucionālie principi vai saistošie galīgie tiesu nolēmumi var radīt šķēršli tās izdošanas saistību pildīšanai un šajā nolīgumā vai attiecīgā divpusējā līgumā nav paredzēta jautājumu atrisināšana, starp lūguma saņēmēju un iesniedzēju valsti notiek konsultācijas."

Direktīva 2016/680

15 Direktīvas 2016/680 2., 25. un 64. apsvērumā ir noteikts:

"(2) Noteikumiem par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un tās principiem neatkarīgi no to valstspiederības vai dzīvesvietas būtu jāievēro pamattiesības un pamatbrīvības, jo īpaši tiesības uz personas datu aizsardzību. Šīs direktīvas mērķis ir palīdzēt izveidot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu.

[..]

(25) Visas dalībvalstis ir pievienojušās [Interpolam]. Lai pildītu savu uzdevumu, Interpols saņem, uzglabā un izplata personas datus, kas palīdz kompetentajām iestādēm novērst un apkarot starptautisko noziedzību. Tādēļ ir lietderīgi pastiprināt Savienības un Interpola sadarbību, veicinot personas datu efektīvu apmaiņu, kurā vienlaikus ir nodrošināta pamattiesību un pamatbrīvību ievērošana attiecībā uz personas datu automātisku apstrādi. Gadījumos, kad personas datus no Savienības nosūtīta Interpolam un valstīm, kas norīkojušas locekļus uz Interpolu, būtu jāpiemēro šī direktīva, jo īpaši tās noteikumi par starptautisku nosūtīšanu. [..]

[..]

(64) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka nosūtīšana uz trešo valsti vai starptautisku organizāciju tiek veikta tikai tad, ja tā ir nepieciešama, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināLsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu, un ka minētais pārzinis trešā valstī vai starptautiskajā organizācijā ir kompetenta iestāde šīs direktīvas izpratnē. [..] Šāda nosūtīšana var notikt gadījumos, kad [Eiropas] Komisija ir nolēmusi, ka attiecīga trešā valsts vai starptautiskā organizācija nodrošina pietiekamu aizsardzības līmeni, kad tiek sniegtas atbilstošas garantijas, vai kad ir piemērojamas atkāpes īpašās situācijās. Gadījumos, kad personas dati no Savienības tiek nosūtīti pārziņiem, apstrādātājiem vai citiem saņēmējiem trešās valstīs vai starptautiskajām organizācijām, aizsardzības līmenim, ko šī direktīva garantē fiziskām personām Savienībā, nebūtu jāsamazinās, tostarp gadījumos, kad personas dati no trešās valsts vai starptautiskās organizācijas tiek nosūtīti tālāk pārziņiem vai apstrādātājiem tajā pašā vai citā trešā valstī vai starptautiskajā organizācijā."

16 Šīs direktīvas 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi par fizisko personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko kompetentās iestādes veic, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu krimināsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu."

17 Saskaņā ar minētās direktīvas 2. panta 1. punktu šo direktīvu "piemēro personas datu apstrādei, ko veic kompetentās iestādes 1. panta 1. punktā izklāstītajos nolūkos".

18 Šīs pašas direktīvas 3. panta 2. un 7. punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

[..]

2. "apstrāde" ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtot, izplatot vai citādi darot tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

7. "kompetentā iestāde" ir:
   a) jebkura publiska iestāde, kuras kompetencē ir novērst, izmeklēt, atklāt noziedzīgus nodarījumus vai sauk pie atbildības par tiem, vai izpildīt krimināsodus, tostarp pasargāt no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērst; vai
   b) jebkura cita struktūra vai vienība, kam dalībvalsts tiesībās uzticēts īstenot publisku varu un publiskas pilnvaras ar mērķi novērst, izmeklēt, atklāt noziedzīgus nodarījumus vai sauk pie atbildības par tiem, vai izpildīt krimināsodus, tostarp pasargāt no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērst."

19 Direktīvas 2016/680 4. pantā "Principi, kas saistīti ar personas datu apstrādi" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis paredz, ka personas dati:

a) tiek apstrādāti likumīgi un godprātīgi,

b) tiek vākti konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos, un tie netiek apstrādāti ar minētajiem nolūkiem nesaderīgā veidā,

c) ir atbilstīgi, būtiski un nav pārmērīgi, ņemot vērā nolūkus, kādos tos apstrādā,

[..]."

20 Šīs direktīvas 7. panta "Dažādu personas datu nošķiršana un personas datu kvalitātes pārbaude" 3. punktā ir paredzēts:

"Ja izrādās, ka ir nosūtīti nepareizi personas dati, vai personas dati ir nosūtīti nelikumīgi, par to nekavējoties informē datu saņēmēju. Šādā gadījumā personas datus labo vai dzēš vai ierobežo to izmantošanu saskaņā ar 16. pantu."

21 Minētās direktīvas 8. pantā "Apstrādes likumīgums" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis paredz, ka apstrāde ir likumīga tikai tad un tiktāl, ciktāl šī apstrāde ir nepieciešama tā uzdevuma izpildei, ko kompetentā iestāde veic 1. panta 1. punktā minētajos nolūkos, un ka tā balstās uz Savienības vai dalībvalsts tiesībām.

2. Dalībvalsts tiesībās, ar ko regulē apstrādi šīs direktīvas darbības jomā, precizē vismaz apstrādes mērķus, apstrādājamos personas datus un apstrādes nolūkus."

22 Šīs pašas direktīvas 16. panta "Tiesības uz personas datu labošanu vai dzēšanu un apstrādes ierobežošanu" 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis liek, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēš personas datus un nodrošina datu subjektam tiesības panākt, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēstu personas datus, kas uz to attiecas, ja apstrāde pārkāpj noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar 4., 8. vai 10. pantu, vai ja personas dati ir jādzēš, lai izpildītu uz pārzini attiecināmu juridisku pienākumu."

23 Direktīvas 2016/680 V nodaļā "Personas datu nosūtīšana uz trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām" ir ietverts 35.–40. pants un it īpaši ir reglamentēti nosacījumi, ar kādiem personas datus var pārsūtīt uz trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām.

24 Šīs direktīvas 36. pantā "Nosūtīšana, pamatojoties uz lēmumu par aizsardzības līmeņa pietiekamību" 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis paredz, ka personas datu nosūtīšanu uz trešo valsti vai starptautisku organizāciju var veikt, ja Komisija ir nolēmusi, ka trešā valsts, teritorija vai viens vai vairāki konkrēti sektori minētajā trešā valstī, vai attiecīgā starptautiskā organizācija nodrošina pietiekamu aizsardzības līmeni.

25 Minētās direktīvas 37. panta "Nosūtīšana, kurai piemērojamas atbilstošas garantijas" 1. punktā ir noteikts, ka gadījumā, ja nav pieņemts šāds lēmums, dalībvalstis paredz, ka personas datu nosūtīšana uz trešo valsti vai starptautisku organizāciju var notikt, ja juridiski saistošā instrumentā ir sniegtas atbilstošas garantijas attiecībā uz personas datu aizsardzību vai ja pārzinis ir izvērtējis visus apstākļus saistībā ar personas datu nosūtīšanu un secina, ka pastāv atbilstošas garantijas attiecībā uz personas datu aizsardzību.

26 Šīs pašas direktīvas 40. pantā "Starptautiskā sadarbība personas datu aizsardzības jomā" ir noteikts, ka attiecībā uz trešām valstīm un starptautiskām organizācijām Komisija un dalībvalstis veic atbilstošus pasākumus tostarp, lai izstrādātu starptautiskās sadarbības mehānismus, kas veicina personas datu aizsardzības tiesību aktu efektīvu izpildi, un lai sniegtu starptautisku savstarpēju palīdzību šo tiesību aktu piemērošanā.

Vācijas tiesības

27 *Strafprozessordnung* (Kriminālprocesa kodekss, turpmāk tekstā – "*StPO*") 153.a panta 1. punktā attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem var tikt piemērots naudas sods vai brīvības atņemšanas sods uz minimālo laiku, kas nepārsniedz vienu gadu, Vācijas prokuratūrai parasti ir paredzēta iespēja ar tās tiesas piekrišanu, kuras kompetencē ir uzsākt pamattiesvedību, un personas, pret kuru ir vērsta kriminālvajāšana, piekrišanu uz laiku atlikt apsūdzības uzrādīšanu, paredzot attiecīgajai personai nosacījumus un piesardzības pasākumus, tādus kā naudas summas pārskaitīšana kādai sabiedriskā labuma organizācijai vai valsts kasē, ja ar šiem nosacījumiem un aizsardzības pasākumiem ir iespējams atsvērt sabiedrības interesi uzsākt kriminālvajāšanu un ja tas nav pretrunā vainas pakāpei. Šajā pašā pantā ir paredzēts, ka tad, ja persona, pret kuru ir uzsākta kriminālvajāšana, ievēro minētos nosacījumus un aizsardzības pasākumus, to vairs nevar saukt pie atbildības par attiecīgo rīcību kā par noziedzīgu nodarījumu šīs tiesību normas izpratnē.

28 Saskaņā ar 2017. gada 1. jūnija *Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten* (Likums par Federālo kriminālpolicijas biroju un sadarbību starp federālo valsti un federālajām zemēm kriminālpolicijas lietās) (*BGBl.* 2017 I, 1354. lpp.) 3. panta 1. punktu *BKA* ir Vācijas Federatīvās Republikas valsts centrālais birojs sadarbībai ar Interpolu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

29 2012. gadā pēc Amerikas Savienoto Valstu kompetento iestāžu lūguma Interpols publicēja sarkano paziņojumu attiecībā uz WS (turpmāk tekstā – "sarkanais paziņojums par WS"), Vācijas pilsoni, lai noteiktu viņa atrašanās vietu un viņu aizturētu, apcietinātu vai ierobežotu viņa pārvietošanos saistībā ar viņa iespējamo izdošanu ASV. Šis sarkanais paziņojums tika publicēts, pamatojoties uz Amerikas Savienoto Valstu kompetento iestāžu izsniegtu apcietināšanas orderi, kas tostarp attiecās uz WS izvirzīto apsūdzību par korupciju.

30 Kā norāda iesniedzējtiesa, proti, *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa, Vācija), *Staatsanwaltschaft München I* (Minhenes I prokuratūra, Vācija) bija uzsākusi izmeklēšanas procedūru attiecībā uz WS par tiem pašiem nodarījumiem, kas minēti šajā sarkanajā paziņojumā, pat pirms tā publicēšanas. Šī procedūra tika izbeigta ar 2010. gada 27. janvāra lēmumu pēc tam, kad WS bija samaksājis naudas summu saskaņā ar *StPO* 153.a panta 1. punktu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tādējādi Vācijā par pamatlietā aplūkotajiem nodarījumiem vairs nevarēja celt apsūdzību.

31 2013. gadā pēc sarakstes ar WS *BKA* panāca, ka Interpols sarkanajam paziņojumam par WS pievienoja papildinājumu, saskaņā ar kuru *BKA* uzskatīja, ka šajā paziņojumā minētajiem nodarījumiem ir piemērojams *ne bis in idem* princips, saskaņā ar kuru personu nevar divreiz saukt pie atbildības par vienu un to pašu noziedzīgo nodarījumu.

32 2017. gadā WS vērsās iesniedzējtiesā ar prasību pret Vācijas Federatīvo Republiku, kuru pārstāv *BKA*. WS lūdza uzdot šai dalībvalstij veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai atsauktu minēto sarkano paziņojumu. WS uzskata, ka sarkanā paziņojuma esamība viņam liegtu, bez riska tikt aizturētam, doties uz kādu dalībvalsti vai valsti, kas ir parakstījusi Nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kurš parakstīts Šengenā 1985. gada 14. jūnijā (OV 2000, L 239, 13. lpp.) (turpmāk tekstā – "līgumslēdzēja valsts"), un kas nav Vācijas Federatīvā Republika, jo pēc šī paziņojuma publicēšanas dalībvalstis un līgumslēdzējas valstis bija iekļāvušas viņa uzvārdu savās valsts datubāzēs. WS uzskata, ka, pirmkārt, šī situācija ir pretrunā KĪŠN 54. pantam un LESD 21. pantam un, otrkārt, jebkāda dalībvalstu veikta tādu personas datu apstrāde, kuri attiecas uz viņu un ir iekļauti minētajā sarkanajā paziņojumā, līdz ar to ir Direktīvas 2016/680 noteikumu pārkāpums.

33 Iesniedzējtiesa norāda, ka Interpola izdotā sarkanajā paziņojumā ietvertu personas datu apstrāde ir reglamentēta Direktīvas 2016/680 4. panta 1. punktā un 8. panta 1. punktā. No pēdējās minētās tiesību normas izrietot, ka šāda apstrāde ir likumīga tikai tad un tiktāl, pirmkārt, ciktāl šī apstrāde ir nepieciešama tā uzdevuma izpildei, ko kompetentā iestāde veic šīs direktīvas 1. panta 1. punktā minētajos nolūkos, un, otrkārt, ciktāl tā balstīta uz Savienības vai dalībvalsts tiesībām. Šajā gadījumā tādu WS personas datu apstrāde, kas ietverti uz viņu attiecināmajā sarkanajā paziņojumā, tātad varētu būt likumīga tikai tad, ja tā būtu saderīga ar KĪŠN 54. pantu, lasot to kopsakarā ar Hartas 50. pantu un LESD 21. pantu.

34 No pastāvīgās judikatūras izrietot, ka Hartas 50. pantā, kā arī KĪŠN 54. pantā noteiktais *ne bis in idem* princips ir vērsts uz to, lai LES 3. panta 2. punktā paredzētajā brīvības, drošības un tiesiskuma telpā novērstu to, ka persona, kas ir notiesāta ar galīgu spriedumu vienā dalībvalstī vai līgumslēdzējā valstī,

īstenojot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, tiek saukta pie atbildības par tiem pašiem nodarījumiem, pamatojoties uz kuriem tā ir notiesāta ar galīgu spriedumu citā dalībvalstī vai līgumslēdzējā valstī.

35 Turklāt no Tiesas judikatūras izrietot, ka LESD 21. pants izdošanas jomā ir piemērojams pat attiecībās starp dalībvalsti un trešo valsti. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tā tam būtu jābūt arī gadījumā, ja tāda starptautiska organizācija kā Interpols rīkojas kā starpnieks, pēc trešās valsts lūguma publicējot sarkano paziņojumu personas aizturēšanai vai tās pārvietošanās ierobežošanai, lai viņu izdotu uz šo trešo valsti. Tikai šāda LESD 21. panta piemērošanas jomas interpretācija ļautu novērst šķēršļus Savienības pilsoņu pārvietošanās brīvībai, kas izriet no riska, ka viņi varētu tikt izdoti uz trešo valsti pēc tam, kad ir uzturējušies dalībvalstī, kas nav viņu izcelsmes dalībvalsts, un šī izdošana būtu prettiesiska, ja tā būtu balstīta uz apsūdzību, ar kuru, ņemot vērā dubultas sodīšanas aizliegumu par vieniem un tiem pašiem nodarījumiem, tiktu pārkāptas Savienības tiesības.

36 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tas, ka valstu datubāzēs tiek iekļauti Interpola izdotos sarkanajos paziņojumos iekļautie personas dati, ir personas datu apstrāde Direktīvas 2016/680 2. panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punktu, izpratnē. Ja šādā paziņojumā ietverto personas datu apstrāde ir likumīga tikai tad, ja tā atbilst KĪŠN 54. pantam, lasot to kopsakarā ar Hartas 50. pantu un LESD 21. pantu, paziņojumi par izsludināšanu meklēšanā, kas pēc minētā paziņojuma publicēšanas ir reģistrēti dalībvalstu datubāzēs, atbilstoši Direktīvas 2016/680 7. panta 3. punktam un 16. pantam līdz ar to būtu jādzēš, ja minētā apstrāde neatbilst KĪŠN 54. pantam, lasot to kopsakarā ar Hartas 50. pantu un LESD 21. panta 1. punktu.

37 Iesniedzējtiesa norāda, ka Komisija un dalībvalstis attiecībā uz Interpolu acīmredzot nav izmantojušas Direktīvas 2016/680 40. pantā sniegto iespēju pieņemt noteikumus par starptautisko sadarbību personas datu aizsardzības jomā attiecībā uz trešām valstīm un starptautiskām organizācijām. Turklāt šīs direktīvas 36. un 37. pants attiecoties tikai uz personas datu pārsūtīšanu Interpolam, nevis uz šādu datu pārsūtīšanu no Interpola dalībvalstīm. Iesniedzējtiesa uzskata, ka minētajā direktīvā tātad ir radies tiesību robs, kas būtu jāaizpilda. Tas, ka Interpols nosūta uz dalībvalstīm tā sarkanajos paziņojumos ietvertos personas datus, lai gan attiecībā uz šajos paziņojumos minētajiem nodarījumiem ir piemērojams *ne bis in idem* princips, un nenodrošina, ka šie dati tiek nekavējoties dzēsti, ja šo datu apstrāde ir nelikumīga, radot būtiskus jautājumus par šīs organizācijas uzticamību personas datu aizsardzības jomā.

38 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietas iznākums tādējādi ir atkarīgs no KĪŠN 54. panta, Hartas 50. panta, LESD 21. panta 1. punkta, kā arī Direktīvas 2016/680 noteikumu interpretācijas. Proti, gadījumā, ja *ne bis in idem* princips būtu piemērojams šajā lietā, padarot par prettiesisku faktu, ka valstu datubāzēs joprojām ir atrodams trešās valsts izdots un ar Interpola sarkano paziņojumu nosūtīts paziņojums par izsludināšanu meklēšanā attiecībā uz WS, dalībvalstīm nebūtu atļauts veikt šajā paziņojumā ietverto personas datu apstrādi. Līdz ar to paziņojumi par izsludināšanu meklēšanā attiecībā uz WS, kas pēc minētā sarkanā paziņojuma publicēšanas ir reģistrēti dalībvalstu datubāzēs, būtu jādzēš, tādējādi nodrošinot WS pārvietošanās brīvības īstenošanu Savienībā un Šengenas zonā.

39 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [KĪŠN] 54. pants, skatot to kopsakarā ar [Hartas] 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pat krimināprocesa uzsākšana par to pašu noziedzīgo nodarījumu visās [līgumslēdzējās valstīs] ir aizliegta, ja Vācijas prokuratūra izbeidz uzsāktu kriminālprocesu pēc tam, kad apsūdzētais ir izpildījis noteiktas prasības un tostarp samaksājis konkrētu, prokuratūras noteiktu naudas summu?

2) Vai no [LESD] 21. panta 1. punkta izriet aizliegums dalībvalstīm īstenot trešo valstu aizturēšanas lūgumus tādas starptautiskas organizācijas kā [Interpols] ietvaros, ja attiecīgā persona, uz kuru attiecas aizturēšanas lūgums, ir Savienības pilsonis un tās valstspiederības dalībvalsts ir paziņojusi starptautiskajai organizācijai un tādējādi arī pārējām dalībvalstīm par šaubām attiecībā uz aizturēšanas lūguma saderību ar dubultās sodīšanas aizlieguma principu?

3) Vai ar LESD 21. panta 1. punktu netiek pieļauta pat kriminālprocesa uzsākšana un pagaidu aizturēšana tajās dalībvalstīs, kuru valstspiederīgais attiecīgā persona nav, ja tā ir pretrunā dubultās sodīšanas aizlieguma principam?

4) Vai Direktīvas 2016/680 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 8. panta 1. punkts, lasot tos kopsakarā ar KĪŠN 54. pantu un Hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm ir pienākums pieņemt tiesību aktus, ar kuriem tiek nodrošināts, ka tiesvedības gadījumā, kuras rezultātā vairs nevar tikt celta apsūdzība visās [līgumslēdzējās valstīs], ir aizliegta [Interpola] sarkano paziņojumu (*red notices*) tālāka apstrāde, kuras rezultātā var tikt uzsākts vēl viens kriminālprocess?

5) Vai tādai starptautiskai organizācijai kā [Interpols] ir atbilstīgs datu aizsardzības līmenis, ja nepastāv lēmums par aizsardzības līmeņa pietiekamību saskaņā ar Direktīvas 2016/680 36. pantu un/vai atbilstošas garantijas saskaņā ar šīs direktīvas 37. pantu?

6) Vai dalībvalstis datus, ko trešās valstis ir iekļāvušas [Interpola] izdotajā sarkanajā paziņojumā, drīkst tālāk apstrādāt tikai tad, ja trešā valsts ar sarkano paziņojumu izplata aizturēšanas un izdošanas lūgumu un ir lūgusi veikt aizturēšanu, ar ko netiek pārkāptas Savienības tiesības, it īpaši dubultās sodīšanas aizlieguma princips?"

Tiesvedība Tiesā

40 Iesniedzējtiesa ir lūgusi Tiesu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot Tiesas Reglamenta 107. pantā paredzēto steidzamības tiesvedību.

41 2019. gada 12. jūlijā Tiesa, tostarp konstatējusi, ka WS neatrodas apcietinājumā, pēc tiesneša referenta priekšlikuma un ģenerāladvokāta uzklausīšanas nolēma, ka šis lūgums nav jāapmierina.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

42 Vairāki ieinteresētie lietas dalībnieki, kas iesnieguši rakstveida apsvērumus vai piedalījušies tiesas sēdē Tiesā, apstrīdēja lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu vai atsevišķu iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu pieņemamību.

43 Pirmkārt, Beļģijas valdība būtībā apgalvo, ka iesniedzējtiesa nav pietiekami precīzi noteikusi pamatlietas priekšmetu, kā arī atbilstošos faktiskos apstākļus un nav paskaidrojusi iemeslus, kas tai likuši šaubīties par lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minēto Savienības tiesību normu interpretāciju, tā pārkāpjot Reglamenta 94. panta a) un c) punkta prasības.

44 Otrkārt, Grieķijas valdība apgalvo, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka WS būtu izmantojis savas tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar LESD 21. pantu, līdz ar to jautājums par to, vai šīs tiesības ir pārkāptas, esot hipotētisks. No šī lēmuma arī neizrietot, ka sarkanajā paziņojumā par WS iekļautie personas dati būtu tikuši reģistrēti dalībvalstu datubāzēs pēc tam, kad Interpols, visdrīzāk, bija nosūtījis šo paziņojumu Interpola dalībvalstu kompetentajām iestādēm.

45 Trešķārt, Vācijas Federatīvā Republika, Vācijas valdība un Čehijas valdība uzskata, ka iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir pilnīgi hipotētisks raksturs, jo tiem neesot nekādas saistības ar pamatlietu starp WS un Vācijas Federatīvo Republiku. Šie jautājumi attiecoties tikai uz pienākumiem, kas ir saistoši citām dalībvalstīm, nevis Vācijas Federatīvajai Republikai.

46 Ceturtkārt, Beļģijas, Čehijas, Vācijas un Nīderlandes valdības norāda, ka iesniedzējtiesai kā Vācijas tiesai nav kompetences lemt par to, kā citām dalībvalstīm, kas nav Vācijas Federatīvā Republika, būtu vai nebūtu jārīkojas attiecībā pret WS.

47 Piektkārt, Beļģijas un Čehijas valdības, kā arī Komisija apgalvo, ka piektais jautājums par Interpola nodrošināto personas datu aizsardzības līmeni ir nepieņemams, jo tas attiecoties uz hipotētisku situāciju.

48 Sestkārt un visbeidzot, Vācijas Federatīvā Republika, Beļģijas, Vācijas un Spānijas valdības, kā arī Apvienotās Karalistes valdība uzskata, ka katrā ziņā pēc tam, kad Interpols 2019. gada 5. septembrī bija atcēlis sarkano paziņojumu par WS, prejudiciālie jautājumi ir zaudējuši priekšmetu un tātad ir nepieņemami.

49 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu valstu tiesām tiek piešķirtas visplašākās iespējas vērsties Tiesā, ja tās uzskata, ka lietā, kuru tās izskata, rodas jautājumi tostarp par Savienības tiesību normu, kas nepieciešamas to izskatīšanās esošā strīda atrisināšanai, interpretāciju, un tās var izmantot šo iespēju ikvienā tiesvedības brīdī, kuru tās uzskata par piemērotu (spriedums, 2019. gada 26. jūnijs, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2019:537, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Tāpat Tiesa ir vairākkārt atgādinājusi, ka uz valsts tiesu uzdotajiem jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju attiecas atbilstības prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par šādiem jautājumiem tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesiskā regulējuma interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedumi, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2019. gada 26. jūnijs, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2019:537, 36. punkts).

51 Attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību ir jāatgādina, pirmkārt, ka no Reglamenta 94. panta a) un c) punkta izriet, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu papildus Tiesai uzdoto jautājumu formulējumam tostarp ir jāietver strīda priekšmeta, kā arī faktu, kuriem ir nozīme un kurus ir konstatējusi iesniedzējtiesa, kopsavilkums vai vismaz to faktu izklāsts, uz kuriem balstīti jautājumi, un to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem.

52 Šajā gadījumā lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem. Proti, šajā lūgumā, lai arī kodolīgi, ir sniegti nepieciešamie precizējumi attiecībā uz atbilstošajiem faktiem un pamatlietas priekšmetu, proti, pirmkārt, ka – pēc iesniedzējtiesas domām – sarkanā paziņojuma par WS publicēšanas dēļ un tādēļ, ka šajā paziņojumā ietvertie viņa personas dati ir reģistrēti valstu datubāzēs, rodas šķērslis tam, lai WS varētu brīvi pārvietoties dalībvalstīs un līgumslēdzējās valstīs, kas nav Vācijas Federatīvā Republika, kā arī, otrkārt, par WS centieniem panākt šī šķēršļa novēršanu, ceļot prasību pret pēdējo minēto dalībvalsti. Turklāt iesniedzējtiesa, kā tas ir minēts šī sprieduma 37. punktā, ir precizējusi iemeslus, kuru dēļ tā ir iesniegusi Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un saikni, kas, tās ieskatā, pastāv starp šajā lūgumā minētajām Savienības tiesību normām un pamatlietu.

53 Vēl ir jānorāda, ka visi ieinteresētie lietas dalībnieki, kas piedalījušies tiesvedībā Tiesā, varēja lietderīgi iesniegt savus apsvērumus par iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, ņemot vērā atbilstošos faktus un pamatlietas priekšmetu, kādi tie ir aprakstīti lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.

54 Otrkārt, tas, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka WS, kā šķiet, nav izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos saskaņā ar LESD 21. panta 1. punktu pēc tam, kad par viņu bija publicēts sarkanais paziņojums, nenozīmē, ka problēma, uz kuru attiecas šis lūgums, ir hipotētiska. No iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm izriet, ka WS ir cēlis tajā izskatāmo prasību tieši tādēļ, lai radītu nepieciešamos nosacījumus savu tiesību brīvi pārvietoties īstenošanai, neriskējot minētā paziņojuma esamības dēļ tikt aizturētam dalībvalstī, uz kuru viņš vēlas doties.

55 Turklāt, runājot par Direktīvu 2016/680 – lai gan ir taisnība, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav atsauces uz pierādījumiem tam, ka sarkanajā paziņojumā par WS iekļautie personas dati patiešām ir reģistrēti citu dalībvalstu, kas nav Vācijas Federatīvā Republika, datubāzēs, pēc tam, kad Interpols publicēja šo paziņojumu, ir jānorāda, ka nav iedomājams, ka Interpola dalībvalstis, pie kurām pieder visas dalībvalstis un līgumslēdzējas valstis, attiecībā uz meklēšanā esošajām personām, izsludinot Interpola sarkano paziņojumu, varētu izpildīt "pastāvīgas un aktīvas sadarbības" ar šo organizāciju pienākumu atbilstoši Interpola statūtu 31. pantam, savās valsts personu datubāzēs nereģistrējot to personu datus, uz kurām attiecas šāds paziņojums, ja vien nepastāv pamatots iemesls to nedarīt.

56 Turklāt no Interpola Datu apstrādes noteikumu 80. panta izriet, ka tad, ja Interpols publicē sarkano paziņojumu, šīs organizācijas dalībvalstu centrālie biroji visus šādā paziņojumā ietvertos datus, tostarp personas datus attiecībā uz šajā paziņojumā norādīto personu, pārsūta visām savas dalībvalsts kompetentajām iestādēm. Nekas Tiesas rīcībā esošajā informācijā neļauj apšaubīt, ka šāda pārsūtīšana dalībvalstīs ir notikusi attiecībā uz sarkanajā paziņojumā par WS iekļautajiem personas datiem.

57 Treškārt, tas, ka prejudiciālie jautājumi attiecas tikai uz pienākumiem, kuri ir saistoši dalībvalstīm un līgumslēdzējām valstīm, kas nav Vācijas Federatīvā Republika, nenozīmē, ka šiem jautājumiem nav nekādas saistības ar pamatlietu. Proti, lai gan šis strīds attiecas uz apgalvoto Vācijas Federatīvās Republikas un līdz ar to Vācijas iestāžu pienākumu aizsargāt WS no negatīvajām sekām, kuras viņa tiesību uz brīvu pārvietošanos izmantošanai var izrietēt no Interpola sarkanā paziņojuma par viņu, šī pienākuma esamība un apjoms var būt atkarīgi no iespējamiem pienākumiem, kas noteikti dalībvalstīm un līgumslēdzējām valstīm saistībā ar personu, uz kuru attiecas Interpola sarkanais paziņojums, situācijā, kad var būt piemērojams *ne bis in idem* princips, tostarp saistībā ar šādā paziņojumā ietverto personas datu apstrādi Direktīvas 2016/680 izpratnē.

58 Ceturtkārt, ņemot vērā, kā izriet no iepriekšējā punkta, ka prasība pamatlietā ir vērsta tikai pret Vācijas Federatīvo Republiku un līdz ar to pret Vācijas kompetentajām iestādēm, lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību nevar apšaubīt, pamatojoties uz to, ka iesniedzējtiesas kompetencē nav lemt par citu dalībvalstu iestāžu pienākumiem. Šai tiesai pamatlietā būs jālemj tikai par Vācijas Federatīvās Republikas un Vācijas iestāžu pienākumiem.

59 Piektkārt un visbeidzot, lai gan ir taisnība, ka pēc tam, kad Interpols 2019. gada 5. septembrī atcēla sarkano paziņojumu par WS, iespējamais šķērslis WS pārvietošanās brīvībai zuda, tomēr ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa 2019. gada 11. novembra atbildē uz Tiesas lūgumu paskaidrot šīs atcelšanas iespējamo ietekmi uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu tai paziņoja, ka WS izteica savu nodomu pielāgot prasību, to pārveidojot par prasību konstatēt faktu (*Feststellungsklage*), lai turpmāk lūgtu konstatēt Vācijas Federatīvajai Republikai pienākumu veikt visus nepieciešamos pasākumus, pirmām kārtām, lai novērstu, ka Interpols publicē iespējamu jaunu sarkano paziņojumu par tiem pašiem nodarījumiem kā tie, kas minēti sarkanajā paziņojumā par WS, un, otrām kārtām, lai gadījumā, ja Interpols tādu būtu publicējis, dzēstu iespējamo jauno sarkano paziņojumu. Šī tiesa precizē, ka prasījumus prasības pieteikumā pamatlietā esot iespējams arī interpretēt tādējādi, ka tie turpmāk attiecas uz prasību konstatēt atceltā akta prettiesiskumu (*Fortsetzungsfeststellungsklage*).

60 Šajā ziņā iesniedzējtiesa vēl precizēja, ka pamatlietai nav zudis priekšmets un ka attiecībā uz katru no abām iepriekšējā punktā minētajām prasībām atbilde uz tās uzdotajiem jautājumiem joprojām ir nepieciešama šī strīda atrisināšanai.

61 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kura izskata strīdu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē prejudiciālā nolēmuma nepieciešamība, lai tā varētu pieņemt nolēmumu lietā (skat. spriedumu, 2017. gada 26. oktobris, *Argenta Spaarbank*, C-39/16, EU:C:2017:813, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Runājot par atsevišķo prejudiciālo jautājumu pieņemamību, attiecībā uz pirmo līdz ceturto jautājumu un sesto jautājumu ir jānorāda, ka, ņemot vērā iesniedzējtiesas izklāstītos apsvērumus, nav acīmredzams nedz tas, ka šīs tiesas lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nebūtu nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai priekšmetu tādā stadijā, kādā tā bija pēc tam, kad 2019. gada 5. septembrī tika dzēsts sarkanais paziņojums par WS, nedz tas, ka pēc šīs dzēšanas problēma, kas norādīta lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, būtu kļuvusi hipotētiska.

63 No tā izriet, ka pirmais līdz ceturtais jautājums un sestais jautājums ir jāuzskata par pieņemamiem.

64 Citādi ir attiecībā uz piekto jautājumu. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Interpols nodrošina pietiekamu personas datu aizsardzības līmeni, lai iestādes, uz kurām attiecas Direktīvas 2016/680 noteikumi, varētu pārsūtīt šos datus šai organizācijai. Taču iesniedzējtiesa nekādi nav paskaidrojusi, kāpēc Tiesas atbilde uz šo jautājumu būtu nepieciešama pamatlietas atrisināšanai.

65 Protams, no Interpola Datu apstrādes noteikumu 87. panta izriet, ka valsts, kuras teritorijā persona, kas izsludināta meklēšanā ar sarkano paziņojumu, ir tikusi atrasta, nekavējoties par to informē iestādi, kas ir izdevusi šo paziņojumu, kā arī Interpolu, ievērojot ierobežojumus, kuri izriet no šīs valsts tiesību aktiem un piemērojamiem starptautiskajiem līgumiem. Tādējādi Interpola izdota sarkanā paziņojuma rezultātā kāda dalībvalsts var pārsūtīt Interpolam personas datus. Tomēr iesniedzējtiesa, kas saistībā ar savām šaubām par Interpola uzticamību personas datu aizsardzības ziņā nav minējusi šo situāciju, ir atsaukusies vienīgi uz to, ka šī organizācija šādus datus ir pārsūtījusi dalībvalstīm, izmantojot sarkano paziņojumu par WS, un lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas dienā ir saglabājusi šo paziņojumu, lai gan, pēc iesniedzējtiesas domām, ir piemērojams *ne bis in idem* princips.

66 Šādos apstākļos, tā kā piektajā jautājumā lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai acīmredzami nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, tas ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par lietas būtību

Par pirmo līdz trešo jautājumu

67 Ar pirmo līdz trešo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai KĪŠN 54. pants un LESD 21. panta 1. punkts, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, nepieļauj to, ka līgumslēdzējas valsts iestādes vai kādas dalībvalsts iestādes uz laiku aiztur personu, uz kuru attiecas Interpola pēc trešās valsts lūguma publicēts sarkanais paziņojums, ja, pirmkārt, attiecībā uz šo personu jau ir veikta kriminālvajāšana kādā līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī, ko prokuratūra ir izbeigusi pēc tam, kad persona ir izpildījusi noteiktas prasības, un, otrkārt, šīs līgumslēdzējas valsts vai dalībvalsts iestādes ir informējušas Interpolu, ka uzskata, ka šis process attiecas uz tiem pašiem nodarījumiem kā tie, kas minēti attiecīgajā sarkanajā paziņojumā.

68 Vispirms jānorāda, ka no Interpola Datu apstrādes noteikumu 87. panta izriet, ka tad, ja persona, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, atrodas Interpola dalībvalstī, šai valstij tostarp uz laiku ir jāaiztur meklēšanā esošā persona vai jākontrolē vai jāierobežo tās pārvietošanās, ciktāl šie pasākumi ir atļauti valsts tiesību aktos un piemērojamajos starptautiskajos līgumos.

69 KĪŠN 54. pantam ir pretrunā tas, ja līgumslēdzēja valsts sauc pie atbildības personu par to pašu nodarījumu kā tas, par kuru citā līgumslēdzējā valstī tā jau ir notiesāta ar galīgu tiesas spriedumu, ar nosacījumu, ka notiesāšanas gadījumā sods jau ir izciests, to izcieš vai to vairs nevar izpildīt atbilstoši pēdējās minētās valsts tiesību aktiem.

70 Turklāt, kā izriet no KĪŠN 54. panta un Hartas 50. panta, *ne bis in idem* princips ir rodams dalībvalstīm un līgumslēdzējām valstīm kopīgās konstitucionālajās tradīcijās. KĪŠN 54. pants tātad ir jāinterpretē, ņemot vērā Hartas 50. pantu, kura pamatsatura ievērošanu tas nodrošina (spriedums, 2018. gada 24. oktobris, XC u.c., C-234/17, EU:C:2018:853, 14. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

71 LESD 21. panta 1. punktā ir noteikts, ka ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, ievērojot Līgumos noteiktos ierobežojumus un nosacījumus, kā arī to īstenošanai paredzētos pasākumus.

72 Lai atbildētu uz pirmo līdz trešo jautājumu, ir jāpārbauda, vai, pirmkārt, *ne bis in idem* princips var tikt piemērots arī attiecībā uz lēmumu, ko pieņēmusi iestāde, kura nav krimināltiesa, un, otrkārt, vai personu, uz ko attiecas šis lēmums un kas vēlāk uz laiku tiek aizturēta pēc tam, kad Interpols par viņu ir publicējis sarkano paziņojumu, var uzskatīt par tādu, kuru "sauc pie atbildības" KĪŠN 54. panta izpratnē un kuras brīva pārvietošanās tādēļ tiek ierobežota pretēji LESD 21. panta 1. punktam, šos abus pantus lasot kopsakarā ar Hartas 50. pantu, ja nav konstatēts, ka ir piemērojams *ne bis in idem* princips, bet ja dalībvalsts vai līgumslēdzējas valsts iestādes ir informējušas citas dalībvalsts vai līgumslēdzējas valsts kompetentās iestādes par šaubām attiecībā uz jaunās kriminālvajāšanas, uz kuru attiecas minētais paziņojums, atbilstību šim principam.

73 Pirmkārt, jautājumā, vai *ne bis in idem* princips var būt piemērojams arī lēmumam, ko pieņēmusi iestāde, kura nav krimināltiesa, Tiesa jau ir nospriedusi, ka *ne bis in idem* princips, kas paredzēts KĪŠN 54. pantā, ir piemērojams arī procedūrām, kuru rezultātā vairs nevar celt apsūdzību, tādām kā *StPO* 153.a pantā paredzētā, ar kurām līgumslēdzējas valsts prokuratūra, neiesaistoties tiesai, izbeidz kriminālprocesu, kas uzsākts šajā valstī, pēc tam, kad apsūdzētais ir izpildījis noteiktus pienākumus, tostarp samaksājis prokuratūras noteiktu naudas summu (spriedums, 2003. gada 11. februāris, *Gözütok* un *Brügge*, C-187/01 un C-385/01, EU:C:2003:87, 22., 27. un 48. punkts), ar nosacījumu, ka šie lēmumi ir izvērtēti pēc būtības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 10. marts, *Miraglia*, C-469/03, EU:C:2005:156, 34. un 35. punkts).

74 Kā izriet no iesniedzējtiesas sniegtās informācijas, Vācijā pret WS tika ierosināta krimināllieta, kas ar 2010. gada 27. janvāra lēmumu tika galīgi izbeigta pēc tam, kad WS bija samaksājis naudas summu saskaņā ar *StPO* 153.a panta 1. punktu. No tā izriet, ka *ne bis in idem* princips, kas ir nostiprināts gan KĪŠN 54. pantā, gan Hartas 50. pantā, var tikt piemērots attiecībā uz šajā lēmumā minētajiem nodarījumiem.

75 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu, vai KĪŠN 54. pants var radīt šķērsli tādas personas pagaidu aizturēšanai, uz kuru attiecas Interpola sarkanais paziņojums, ir jāatgādina, ka šī tiesību norma nepieļauj, ka personu, attiecībā uz kuru līgumslēdzējā valstī jau ir pasludināts galīgs spriedums, "sauc pie atbildības" citā līgumslēdzēja valstī.

76 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar KĪŠN 54. panta formulējumu vien nav pietiekami, lai atbildētu uz jautājumu, vai var uzskatīt, ka personu, uz kuru attiecas Interpola sarkanais paziņojums un kura uz laiku ir aizturēta, "sauc pie atbildības" šīs tiesību normas izpratnē.

77 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesību aktā, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (skat. it īpaši spriedumu, 2018. gada 17. aprīlis, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Attiecībā uz KĪŠN 54. panta kontekstu ir jānorāda, ka Hartas 50. pantā, kurā *ne bis in idem* princips ir nostiprināts kā Savienības pamattiesības, ir noteikts, ka nevienu nedrīkst atkārtoti tiesāt vai sodīt krimināllietā par noziedzīgu nodarījumu, par kuru viņš saskaņā ar tiesību aktiem Savienībā jau ir ticis attaisnots vai notiesāts ar galīgu spriedumu krimināllietā. Kā Tiesa ir atgādinājusi, no šīs tiesību normas izriet, ka ar *ne bis in idem* principu ir aizliegts par tiem pašiem nodarījumiem to pašu personu kumulatīvi saukt pie – šī panta izpratnē – kriminmāltiesiska rakstura atbildības un uzlikt krimināltiesiska rakstura sodus (spriedums, 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

79 Attiecībā uz KĪŠN 54. panta mērķi no judikatūras izriet, ka šajā pantā noteiktais *ne bis in idem* princips ir vērsts uz to, lai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā novērstu to, ka persona, kura ir notiesāta ar galīgu spriedumu, saistībā ar savu tiesību uz brīvu pārvietošanos izmantošanu tiek saukta pie atbildības par to pašu nodarījumu vairāku līgumslēdzēju valstu teritorijā, lai nodrošinātu tiesisko drošību, respektējot valsts iestāžu lēmumus, kas kļuvuši galīgi, ja dalībvalstu krimināltiesību akti nav saskaņoti vai tuvināti. Šajā ziņā KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē, ņemot vērā LES 3. panta 2. punktu, atbilstoši kuram Savienība piedāvā saviem pilsoņiem brīvības, drošības un tiesiskuma telpu bez iekšējām robežām, kur personu brīva pārvietošanās ir nodrošināta saistībā ar atbilstošiem pasākumiem tostarp noziedzības novēršanas un apkarošanas jomā (spriedums, 2016. gada 29. jūnijs, *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, 44. un 46. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Konkrētāk, no šīs judikatūras izriet, ka personai, attiecībā uz kuru jau ir pasludināts galīgs spriedums, ir jābūt iespējai brīvi pārvietoties, nebaidoties no jaunas krimināvajāšanas par tiem pašiem nodarījumiem citā līgumslēdzējā valstī (spriedums, 2006. gada 28. septembris, *Gasparini* u.c., C-467/04, EU:C:2006:610, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

80 Šajā ziņā KĪŠN 54. pants noteikti nozīmē, ka starp līgumslēdzējām valstīm pastāv savstarpēja uzticēšanās, runājot par to attiecīgajām krimināltiesību sistēmām, un ka ikviena no minētajām valstīm akceptē citās līgumslēdzējās valstīs spēkā esošo krimināltiesību piemērošanu pat tad, ja tās pašas valsts tiesību piemērošanas rezultātā būtu radies citāds risinājums. Saskaņā ar šo savstarpējo uzticēšanos ir nepieciešams, lai attiecīgās otras līgumslēdzējas valsts kompetentās iestādes akceptētu tām paziņoto galīgo nolēmumu, kurš ir ticis pieņemts pirmās līgumslēdzējas valsts teritorijā (spriedums, 2016. gada 29. jūnijs, *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, 50. un 51. punkts).

81 Tomēr no judikatūras arī izriet, ka minētā savstarpējā uzticēšanās var pastāvēt tikai tad, ja otrā līgumslēdzēja valsts, pamatojoties uz pirmās līgumslēdzējas valsts iesniegtajiem dokumentiem, var pārliecināties, ka attiecīgais nolēmums, kuru ir pieņēmušas šīs pirmās valsts kompetentās iestādes, patiešām ir galīgs nolēmums, kas ietver lietas vērtējumu pēc būtības (spriedums, 2016. gada 29. jūnijs, *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, 52. punkts).

82 No tā izriet, ka līgumslēdzējas valsts iestādēm tikai tad pašām ir jāatturas no krimināvajāšanas pret kādu personu par noteiktiem nodarījumiem vai no palīdzības trešai valstij veikt šādas personas krimināvajāšanu, uz laiku to aizturot, ja ir skaidrs, ka cita līgumslēdzēja valsts par to pašu nodarījumu jau ir notiesājusi šo personu ar galīgu spriedumu KĪŠN 54. panta izpratnē un ka līdz ar to ir piemērojams *ne bis in idem* princips.

83 Kā būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 94. punktā, šo interpretāciju apstiprina KĪŠN 57. pants, saskaņā ar ko tās līgumslēdzējas valsts iestādes, kurā persona tiek apsūdzēta par noziedzīgu nodarījumu, ja tām ir pamats uzskatīt, ka šī apsūdzība attiecas uz tiem pašiem nodarījumiem, par kuriem citā līgumslēdzējā valstī šī persona jau ir notiesāta ar galīgu spriedumu, var lūgt šīs pēdējās valsts kompetentajām iestādēm informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu, vai ir piemērojams *ne bis in*

idem princips. No šīs tiesību normas izriet, ka ar iespēju vien, ka šis princips ir piemērojams, nav pietiekami, lai liegtu līgumslēdzējai valstij veikt jebkādus krimināltvajāšanas pasākumus pret attiecīgo personu.

84 Tomēr tādas personas pagaidu aizturēšana, uz kuru attiecas Interpola sarkanais paziņojums, kas publicēts pēc trešās valsts lūguma, situācijā, kad pastāv šaubas par *ne bis in idem* principa piemērojamību, var būt obligāts posms, lai veiktu šajā ziņā vajadzīgās pārbaudes, vienlaikus novēršot risku, ka attiecīgā persona aizbēgs un tādējādi izvairīsies no iespējamās krimināltvajāšanas minētajā trešā valstī par nodarījumiem, par kuriem tā nav notiesāta ar galīgu spriedumu līgumslēdzējā valstī. No tā izriet, ka šādā situācijā KĪŠN 54. pants pieļauj šādu pagaidu aizturēšanu, ciktāl tā ir nepieciešama šo pārbaužu veikšanai.

85 Šī pati interpretācija ir piemērojama attiecībā uz LESD 21. panta 1. punktu, lasot to saistībā ar Hartas 50. pantu.

86 Šajā ziņā, lai gan pagaidu aizturēšana, protams, ir ieinteresētās personas tiesību uz brīvu pārvietošanos ierobežojums, tomēr situācijā, kad nav skaidrs, vai ir piemērojams *ne bis in idem* princips, tā ir jāuzskata par attaisnotu ar likumīgu mērķi novērst šīs personas nesodāmību, un tas, kā Tiesa ir nospriedusi, ir mērķis, kas ietilpst brīvības, drošības un tiesiskuma telpas bez iekšējām robežām kontekstā, kurā ir nodrošināta personu brīva pārvietošanās, kas paredzēta LES 3. panta 2. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 6. septembris, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, 36. un 37. punkts, kā arī 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 60. punkts).

87 Proti, šāda pagaidu aizturēšana var atvieglot krimināltvajāšanu pret minēto personu pēc tās iespējamās izdošanas trešai valstij, pēc kuras lūguma ir ticis publicēts Interpola sarkanais paziņojums par šo personu, gadījumā, ja tas nebūtu pretrunā *ne bis in idem* principam. Tomēr Tiesa jau ir nospriedusi, ka izdošana ir procedūra, kuras mērķis tieši ir cīnīties pret tādas personas nesodāmību, kas neatrodas tajā teritorijā, kurā tā varbūtēji ir izdarījusi noziedzīgo nodarījumu, tādējādi ļaujot novērst, ka paliek nesodīti noziedzīgi nodarījumi, ko kādas valsts teritorijā ir izdarījušas personas, kuras ir aizbēgušas no šīs teritorijas (spriedums, 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 No tā izriet, ka gan līgumslēdzējas valsts iestādes, gan dalībvalsts iestādes var brīvi uz laiku aizturēt personu, uz kuru attiecas Interpola publicēts sarkanais paziņojums, kamēr nav konstatēts, ka ir piemērojams *ne bis in idem* princips.

89 Turpretim, ja līgumslēdzējas valsts vai dalībvalsts, uz kuru šī persona pārvietojas, iestādes ir uzzinājušas, ka citā līgumslēdzējā valstī vai citā dalībvalstī ir pieņemts galīgs tiesas nolēmums, ar ko konstatēta *ne bis in idem* principa piemērošana attiecībā uz nodarījumiem, par kuriem izdots minētais sarkanais paziņojums, attiecīgajā gadījumā pēc nepieciešamās informācijas saņemšanas no tās līgumslēdzējas valsts vai dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā, kā tiek apgalvots, esot iestājies aizliegums celt apsūdzību par tiem pašiem nodarījumiem, gan savstarpējā uzticēšanās, kas paredzēta KĪŠN 54. pantā un atgādināta šā sprieduma 80. punktā, gan tiesības uz brīvu pārvietošanos, kas nodrošinātas LESD 21. panta 1. punktā, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, neļauj šīm iestādēm uz laiku aizturēt minēto personu vai attiecīgajā gadījumā paturēt viņu apcietinājumā.

90 Proti, runājot, pirmkārt, par KĪŠN 54. pantu, šādā situācijā pagaidu aizturēšana ir jāuzskata par pasākumu, kura mērķis vairs nav pārbaudīt, vai ir izpildīti *ne bis in idem* principa piemērošanas nosacījumi, bet vienīgi palīdzēt efektīvi īstenot krimināltvajāšanu pret attiecīgo personu trešā valstī, pēc kuras lūguma publicēts attiecīgais sarkanais paziņojums, attiecīgā gadījumā pēc minētās personas izdošanas šai trešai valstij.

91 Otrkārt, runājot par LESD 21. panta 1. punktu, lasot to saistībā ar Hartas 50. pantu, personas, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, tiesību uz brīvu pārvietošanos ierobežojums, kas izriet no šīs personas pagaidu aizturēšanas, tādā situācijā kā šī sprieduma 89. punktā aprakstītā, nebūtu attaisnots ar leģitīmu mērķi novērst nesodāmības risku, jo par šo personu jau ir pieņemts galīgs spriedums par minētajā sarkanajā paziņojumā minētajiem nodarījumiem.

92 Lai šādā situācijā KĪŠN 54. pantam un LESD 21. panta 1. punktam, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, būtu lietderīga iedarbība, dalībvalstīm un līgumslēdzējām valstīm ir jānodrošina tiesību aizsardzības līdzekļu pieejamība, kas ļauj attiecīgajām personām panākt galīga tiesas nolēmuma pieņemšanu, ar kuru konstatē šī sprieduma 89. punktā minētā *ne bis in idem* principa piemērošanu.

93 Šī sprieduma 89.–91. punktā minēto KĪŠN 54. panta un LESD 21. panta 1. punkta, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, interpretāciju neatspēko dažu valdību, kas ir piedalījušās tiesvedībā Tiesā, izvirzītie argumenti, saskaņā ar kuriem KĪŠN 54. pants ir piemērojams tikai Šengenas zonā un *ne bis in idem* princips nav absolūts pamats, kas attaisno izdošanas atteikumu saskaņā ar ES un ASV nolīgumu.

94 Proti, pirmkārt, lai gan KĪŠN 54. pants acīmredzami nav saistošs valstij, kas nav viena no līgumslēdzējām valstīm un kas tādējādi nav Šengenas zonas daļa, ir jānorāda, ka tādas personas pagaidu aizturēšana, uz kuru attiecas pēc kādas līgumslēdzējas valsts lūguma Interpola izdots sarkanais paziņojums, pat tad, ja šis paziņojums ir publicēts pēc trešās valsts lūguma, kas ir uzsākusi šīs personas kriminālvajāšanu, ir šīs līgumslēdzējas valsts akts, kas izdots saistībā ar kriminālvajāšanu, kura – kā norādīts šā sprieduma 86. un 87. punktā – turpinās līgumslēdzēju valstu teritorijā un kurai ir tādas pašas negatīvas sekas attiecībā uz minētās personas tiesībām uz brīvu pārvietošanos kā tādam pašam aktam, kas būtu pieņemts saistībā ar kriminālvajāšanu, kura pilnībā noritētu šajā līgumslēdzējā valstī.

95 No tā izriet, kā secinājumu 60.–64. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ka tikai tāda KĪŠN 54. panta interpretācija, saskaņā ar kuru šāds līgumslēdzējas valsts akts ietilpst jēdzienā "saukt pie atbildības" šī panta izpratnē, ir tāda, ar kuru var tikt īstenots minētā panta mērķis.

96 Līgumslēdzējas valsts akta par tādas personas pagaidu aizturēšanu, uz kuru attiecas Interpola sarkanais paziņojums, tiesiskums tātad ir atkarīgs no tā atbilstības KĪŠN 54. pantam, jo šī sprieduma 89. un 90. punktā ir atainota situācija, kurā ar šādu aizturēšanu netiek ievērota šī tiesību norma.

97 Otrkārt, runājot par ES un ASV nolīgumu, ir jākonstatē, ka, protams, šis nolīgums, kura mērķis saskaņā ar tā 1. pantu ir stiprināt sadarbību starp Savienību un Amerikas Savienotajām Valstīm saistībā ar spēkā esošajām attiecībām starp dalībvalstīm un šo trešo valsti izdošanas jomā, skaidri neparedz, ka *ne bis in idem* principa piemērojamība ļautu dalībvalstu iestādēm atteikt Amerikas Savienoto Valstu pieprasīto izdošanu.

98 Tomēr jāatgādina, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu norādītā situācija attiecas uz tādas personas pagaidu aizturēšanu, attiecībā uz kuru pēc trešās valsts lūguma Interpols ir publicējis sarkano paziņojumu, nevis uz šīs personas izdošanu šai valstij. Lai pārbaudītu, vai šī sprieduma 89. un 90. punktā minētā KĪŠN 54. panta interpretācija varētu nonākt konfliktā ar starptautiskajām tiesībām, vispirms ir jāizvērtē noteikumi par Interpola sarkano paziņojumu publicēšanu un šādu paziņojumu tiesiskajām sekām, kas ietverti Interpola Datu apstrādes noteikumu 82.–87. pantā.

99 No šo noteikumu 87. panta izriet, ka Interpola dalībvalstīm gadījumā, ja persona, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, atrodas to teritorijā, tikai tad ir pienākums uz laiku aizturēt šo personu, ja šāds pasākums ir "atļauts saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem un piemērojamiem starptautiskajiem līgumiem". Gadījumā, kad personas, uz ko attiecas Interpola sarkanais paziņojums, pagaidu aizturēšana nav saderīga ar Savienības tiesībām, ja šis paziņojums attiecas uz nodarījumiem, kuriem ir piemērojams *ne bis in idem* princips, Interpola dalībvalsts, neveikdama šādu aizturēšanu, nebūtu pārkāpusi pienākumus, kas tai ir kā šīs organizācijas loceklei.

100 Turklāt no judikatūras izriet – lai arī, nepastāvot Savienības tiesību normām, kas reglamentē dalībvalstu pilsoņu izdošanu trešai valstij, šādu tiesību normu pieņemšana joprojām ir dalībvalstu kompetencē, tām šī kompetence ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības, tostarp LESD 21. panta 1. punktā garantēto brīvību pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 13. novembris, *Raugevicius*, C-247/17, EU:C:2018:898, un 45. punkts, un 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 48. punkts).

101 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka nav pierādīts, ka sarkanais paziņojums par WS, kuru 2012. gadā publicēja Interpols, attiektos uz tiem pašiem nodarījumiem, par kuriem Vācijā viņš jau bija notiesāts ar galīgu spriedumu KĪŠN 54. panta izpratnē.

102 Tādēļ jāuzskata, ka saskaņā ar šī sprieduma 88. punktā izklāstīto WS pagaidu aizturēšana līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī šajā stadijā nav ne KĪŠN 54. panta, ne LESD 21. panta 1. punkta, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, pārkāpums.

103 Šāds rezultāts, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 98. punktā, atbilst Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV 2014, L 130, 1. lpp.) noteikumiem.

104 Pirmām kārtām, lai gan saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 3. panta 2. punktu Eiropas apcietināšanas ordera izpildi atsaka, ja no informācijas, kas ir izpildes dalībvalsts tiesu iestādes rīcībā, izriet, ka ir piemērojams *ne bis in idem* princips, no šī pamatlēmuma 12. panta izriet, ka tad, ja persona tiek apcietināta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, šai izpildes dalībvalstij ir jāizlemj, vai šī persona ir jāpatur apcietinājumā atbilstoši izpildes dalībvalsts tiesību normām. No tā izriet, ka ieinteresētās personas aizturēšana vai tās paturēšana apcietinājumā ir izslēgta tikai ar nosacījumu, ka minētā iestāde ir konstatējusi, ka ir piemērojams *ne bis in idem* princips.

105 Otrām kārtām, lai gan saskaņā ar Direktīvas 2014/41 11. panta 1. punkta d) apakšpunktu dalībvalsts var atteikt Eiropas izmeklēšanas rīkojuma izpildi, ja šī izpilde būtu pretrunā *ne bis in idem* principam, no šīs direktīvas 17. apsvēruma izriet, ka, ņemot vērā Eiropas izmeklēšanas rīkojuma pamatā esošo procedūru sākotnējo raksturu, šā rīkojuma izpilde nebūtu jāatsaka, ja tā mērķis ir noskaidrot, vai pastāv iespējama pretruna ar *ne bis in idem* principu.

106 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo līdz trešo jautājumu ir jāatbild, ka KĪŠN 54. pants, kā arī LESD 21. panta 1. punkts, lasot tos saistībā ar Hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj līgumslēdzējas valsts vai dalībvalsts iestāžu veiktu personas, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, ko pēc trešās valsts lūguma ir publicējis Interpols, pagaidu aizturēšanu, ja vien šajā līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī ar galīgu tiesas nolēmumu nav konstatēts, ka šī persona jau ir tikusi notiesāta ar galīgu spriedumu attiecīgi līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī par tiem pašiem nodarījumiem kā tie, kas ir šī sarkanā paziņojuma pamatā.

Par ceturto un sesto jautājumu

107 Ar ceturto un sesto jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2016/680 normas, lasot tās saistībā ar KĪŠN 54. pantu un Hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj dalībvalstu veiktu tādu personas datu apstrādi, kas ietverti Interpola izdotā sarkanajā paziņojumā, ja persona, uz kuru attiecas šis paziņojums, jau ir notiesāta kādā dalībvalstī ar galīgu spriedumu par tiem pašiem nodarījumiem kā tie, kas ir šī sarkanā paziņojuma pamatā, un ja tādēļ ir piemērojams *ne bis in idem* princips.

108 Konkrētāk, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šādā gadījumā dalībvalstu iestādes šādā sarkanajā paziņojumā ietvertos personas datus drīkst reģistrēt savās datubāzēs vai tos tur saglabāt, ja tas jau ir veikts.

109 Saskaņā ar Direktīvas 2016/680 3. panta 2. punktu šajā direktīvā "apstrāde" ir "ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija [..] dzēšana vai iznīcināšana".

110 Saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktu šo direktīvu piemēro personas datu apstrādei, ko veic kompetentās iestādes 1. panta 1. punktā izklāstītajos nolūkos, proti, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu krimināLsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu.

111 Līdz ar to Interpola sarkanajā paziņojumā ietverto personas datu reģistrācija dalībvalsts datubāzēs, ko šīs valsts iestādes veic, pamatojoties uz valsts tiesībām, ir šo datu apstrāde, uz kuru attiecas Direktīva 2016/680. Tas pats attiecas uz jebkuru citu darbību vai darbību kopumu, kas tiek veiktas ar šiem datiem šīs direktīvas 3. panta 2. punkta izpratnē.

112 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2016/680 4. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu dalībvalstīm tostarp ir jāparedz, ka personas dati, pirmkārt, tiek apstrādāti likumīgi un godprātīgi un, otrkārt, tiek vākti konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos, un tie netiek apstrādāti ar minētajiem nolūkiem nesaderīgā veidā. Šīs direktīvas 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka "apstrāde ir likumīga tikai tad un tiktāl, ciktāl šī apstrāde ir nepieciešama tā uzdevuma izpildei, ko kompetentā iestāde veic 1. panta 1. punktā minētajos nolūkos, un ka tā balstās uz Savienības vai dalībvalsts tiesībām".

113 Kā izriet no Direktīvas 2016/680 25. apsvēruma, tā kā, lai izpildītu savu uzdevumu, Interpols saņem, saglabā un izplata personas datus, lai palīdzētu šīs organizācijas dalībvalstu kompetentajām iestādēm novērst un apkarot starptautisko noziedzību, ir lietderīgi stiprināt sadarbību starp Savienību un Interpolu, "veicinot personas datu efektīvu apmaiņu, kurā vienlaikus ir nodrošināta pamattiesību un pamatbrīvību ievērošana attiecībā uz personas datu automātisku apstrādi".

114 No tā izriet, ka dalībvalstu kompetento iestāžu veiktai personas datu, kas ietverti Interpola sarkanajā paziņojumā, apstrādei ir leģitīms nolūks Direktīvas 2016/680 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

115 Protams, Direktīvas 2016/680 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka, lai personas datu apstrāde atbilstu šai direktīvai, tai ir jābūt likumīgai. Tāpat ir taisnība, kā to ir norādījusi iesniedzējtiesa, ka no Direktīvas 2016/680 7. panta 3. punkta un 16. panta 2. punkta izriet, ka personas datu dzēšanu principā var pieprasīt, ja šie dati ir tikuši pārsūtīti nelikumīgi.

116 Tomēr, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 112. punktā, no tā, ka Interpola izdots sarkanais paziņojums attiecas uz nodarījumiem, attiecībā uz kuriem varētu būt piemērojams *ne bis in idem* princips, nevar secināt, ka šajā paziņojumā ietvertie personas dati ir tikuši pārsūtīti nelikumīgi un ka šo datu apstrāde būtu jāuzskata par nelikumīgu.

117 Pirmkārt, Interpola veiktā minēto datu pārsūtīšana nav personas datu apstrāde, uz kuru attiecas Direktīva 2016/680, jo šī organizācija nav "kompetentā iestāde" šīs direktīvas 3. panta 7. punkta izpratnē. Otrkārt, ne minētajā direktīvā, ne kādā citā Savienības tiesību normā nav paredzēts, ka Interpola sarkanajā paziņojumā ietverto personas datu apstrāde ir izslēgta, ja varētu būt piemērojams *ne bis in idem* princips.

118 Šāda apstrāde, kas ir balstīta uz atbilstošajām dalībvalstu tiesību normām, principā ir nepieciešama arī šo valstu kompetento iestāžu uzdevuma izpildei Direktīvas 2016/680 1. panta 1. punktā minētajos nolūkos šīs direktīvas 8. panta 1. punkta izpratnē. Proti, šīs kompetentās iestādes, kas saskaņā ar šīs

direktīvas 3. panta 7. punktu ietver ikvienu valsts iestādi, kuras kompetencē ir novērst, izmeklēt, atklāt noziedzīgus nodarījumus vai saukt pie atbildības par tiem, vai izpildīt krimināsodus, tostarp pasargāt no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērst, nevarētu izpildīt savu uzdevumu, ja tām principā nebūtu iespējams pārņemt valsts datubāzēs personas datus, kas iekļauti Interpola sarkanajā paziņojumā, kurš attiecas uz šo personu, un veikt jebkādu citu šo datu apstrādi, kas varētu izrādīties nepieciešama šajā kontekstā.

119 Turklāt saskaņā ar šī sprieduma 84. punktā izklāstīto Interpola sarkanajā paziņojumā ietverto personas datu apstrāde dalībvalstu iestādēs, ja ir tikai norādes, kas ļauj pieņemt, ka minētais paziņojums attiecas uz nodarījumiem, kuriem ir piemērojams *ne bis in idem* princips, var izrādīties nepieciešama tieši tādēļ, lai pārbaudītu, vai tas tā ir.

120 Tomēr ir jāatgādina, ka tad, ja ar galīgu tiesas nolēmumu līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī ir konstatēts, ka Interpola izdots sarkanais paziņojums patiešām attiecas uz tiem pašiem nodarījumiem, par kuriem persona, uz ko attiecas šis paziņojums, jau ir tikusi notiesāta ar galīgu spriedumu, un ka līdz ar to ir piemērojams *ne bis in idem* princips, šo personu, kā tas izriet no atbildes, kas sniegta uz pirmo līdz trešo jautājumu, un ņemot vērā KĪŠN 54. pantu, lasot to saistībā ar Hartas 50. pantu, vairs nevar apsūdzēt par šiem pašiem nodarījumiem, un tādēļ to vairs nevar aizturēt dalībvalstīs, pamatojoties uz šiem nodarījumiem. Tādējādi ir jāuzskata, ka šādos apstākļos Interpola sarkanajā paziņojumā ietverto personas datu reģistrācija dalībvalstu datubāzēs vairs nav vajadzīga un attiecīgajai personai saskaņā ar Direktīvas 2016/680 16. panta 2. punktu ir jābūt iespējai lūgt pārzini bez nepamatotas kavēšanās dzēst tās personas datus. Ja tomēr dati tiek tur saglabāti, tiem ir jāpievieno norāde, ka attiecīgo personu vairs nevar saukt pie atbildības dalībvalstī vai līgumslēdzējā valstī par tiem pašiem nodarījumiem saskaņā ar *ne bis in idem* principu.

121 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz ceturto un sesto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2016/680 normas, lasot tās saistībā ar KĪŠN 54. pantu un Hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās pieļauj tādu personas datu apstrādi, kuri ietverti Interpola izdotā sarkanajā paziņojumā, ja vien ar galīgu tiesas nolēmumu, kas pieņemts līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī, netiek konstatēts, ka attiecībā uz nodarījumiem, kas ir šā ziņojuma pamatā, ir piemērojams *ne bis in idem* princips, ar nosacījumu, ka šāda apstrāde atbilst minētajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp tad, ja tā ir nepieciešama kāda kompetentās iestādes uzdevuma izpildei minētās direktīvas 8. panta 1. punkta izpratnē.

Par tiesāšanās izdevumiem

122 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas Nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta Šengenā 1990. gada 19. jūnijā un stājās spēkā 1995. gada 26. martā, 54. pants, kā arī LESD 21. panta 1. punkts, lasot tos saistībā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj Nolīguma starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīts Šengenā 1985. gada 14. jūnijā, līgumslēdzējas valsts vai dalībvalsts iestāžu veiktu personas, uz kuru attiecas sarkanais paziņojums, ko pēc trešās valsts lūguma ir publicējusi Starptautiskā kriminālpolicijas organizācija (Interpols), pagaidu aizturēšanu, ja vien šā nolīguma

līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī ar galīgu tiesas nolēmumu nav konstatēts, ka šī persona jau ir tikusi notiesāta ar galīgu spriedumu attiecīgi minētā nolīguma līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī par tiem pašiem nodarījumiem kā tie, kas ir šī sarkanā paziņojuma pamatā.

2) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināls odus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI, normas, lasot tās saistībā ar Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu un kas parakstīta 1990. gada 19. jūnijā, 54. pantu un Pamattiesību hartas 50. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās pieļauj tādu personas datu apstrādi, kuri ietverti Starptautiskās kriminālpolicijas organizācijas (Interpola) izdotā sarkanajā paziņojumā, ja vien ar galīgu tiesas nolēmumu, kas pieņemts Nolīguma starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīts Šengenā 1985. gada 14. jūnijā, līgumslēdzējā valstī vai dalībvalstī, netiek konstatēts, ka attiecībā uz nodarījumiem, kas ir šā ziņojuma pamatā, ir piemērojams *ne bis in idem* princips, ar nosacījumu, ka šāda apstrāde atbilst minētajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp tad, ja tā ir nepieciešama kāda kompetentās iestādes uzdevuma izpildei minētās direktīvas 8. panta 1. punkta izpratnē**.

3) **Piektais prejudiciālais jautājums ir nepieņemams.**

[Paraksti]